

Απουσίες ...

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Το καλοκαίρι έφυγε φτύνοντας σπόρια από καρπούζι, για να αφήσει σημάδια, να βρει το δρόμο και να μας ξανάρθει ...του χρόνου... Στο δισάκι που κουβαλούσε στον ώμο του κουδούνιζε σαν παλιοτενεκές ο ανακριτικός προβολέας της σελήνης που τόσες νύχτες μας είχε εξαντλήσει τυφλώνοντας τα γοητευμένα μάτια μας για να μάθει κάθε νταλκά, κάθε κρυφή επιθυμία για κείνον... για εκείνη... Η σελήνη... που έβαζε τα τσιράκια της, τα άστρα να μας τάζουν λαγούς με πετραχήλια κι όταν διέγραφαν καμπύλες τροχιές πέφτοντας, εμείς παραμυθιαζόμασταν πως θα πραγματοποιήσουν τις ανεκπλήρωτες ως τώρα επιθυμίες μας.

Το καλοκαίρι προχωρά με κάτι ξεθωριασμένες ηλιαχτίδες να κρέμονται σαν ξέφτια από το φθαρμένο, στο χρώμα της άμμου ύφασμα, του ψαράδικου παντελονιού του. Κουρασμένες, αποκαμωμένες πια από την προσπάθεια να κάνουν μπρούτζινα τόσα κορμιά, να τα ζεστάνουν, να φωτίσουν τόσους τόπους, να τους κάνουν να φαίνονται μαγικοί, να μπουν οι φωτογραφίες τους στους ταξιδιωτικούς οδηγούς, να έρθουν οι τουρίστες ...

Το καλοκαίρι είναι μάστορας στο ψέμα, είναι μανούλα στην ψευδαίσθηση... Μπερδεύει τον αφρό της μπύρας με αυτόν των κυμάτων, έρχεται νωχελικά, σου υπόσχεται ότι έχεις μέρες μπροστά σου να χαρείς, να το γλεντήσεις, σου δίνει μποναμά την άδεια από τη δουλειά, σου δίνει μια μεγάλη, εξαντλητική μέρα που την πληρώνεις με τον ιδρώτα σου και όταν έχεις μπει για τα καλά στο ρυθμό του αυτό στρίβει στη γωνία του δρόμου τη στιγμή που ένας ήσυχος αέρας σκίζει την αφίσα που διαφημίζει «μπάνια στους Νέους Πόρους».

Ένα μικρό συννεφάκι, σαν μαλλί της γριάς προσπαθεί να γλυκάνει τον πόνο σου ...

Στο στενό μυρίζει μούστο ...